

ALEX AHNDORIL

Lars Kepler sa vracia na miesto činu s novým pseudonymom

*Záhadná vražda,
neznámy páchatel',
šesť podozrivých*

**NÁJDEM
TEN KLÚČ**

ALEX
AHNDORIL

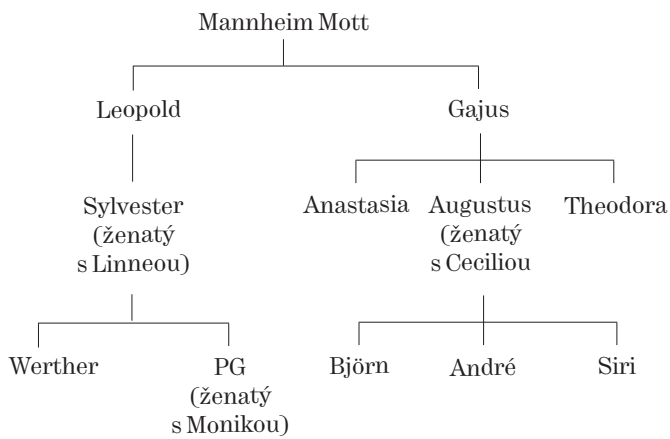
NÁJDEM
TEN KLÚČ

Alex Ahndoril
JAG KOMMER ATT HITTA NYCKELN

Copyright © Alex Ahndoril 2023
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Translation © 2024 by Jana Melichárková
Cover art © Emil Křížka
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Zo švédskeho originálu Jag kommer att hitta nyckeln
(Albert Bonniers Frlag, Stockholm 2023)
preložila Jana Melichárková.
Redigovala Lenka Mondočková.
Obálku navrhol Emil Křížka.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2024
ako svoju 2 292. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán 3H creative, s. r. o.

ISBN 978-80-551-9632-9

„Obávame sa, že posádka a všetkých tristošesťdesiatdva cestujúcich zahynulo pri leteckom nešťastí v Rumunsku. Plne obsadené dopravné lietadlo z Ankary smerujúce do Hamburgu stratilo výšku tridsať minút po štarte a zrútilo sa neďaleko rokliny Bicz v severovýchodnej časti Rumunska. Išlo o lietadlo typu Boeing 747 patriaci nemeckej leteckej spoločnosti Lufthansa. MZV oznamuje, že na palube bolo päť švédskych občanov.“

jeden

Julia netušila, že sa veľmi skoro ocitne pred záhadou, ktorá si od nej vyžiada maximum, prípadom, ktorý možno nebude schopná vyriešiť na vlastnú päšť.

V príjemnom augustovom slniečku sedela sama pri stole a jedla neskorý obed vonku na terase vedľa tržnice Östermalms saluhall.

Tu a tam sa ozvala elektrická kolobežka, odhodená medzi odpadkami pod košom.

Každé ráno, keď sa Julia namaľovala, zvykla sa nakloniť k zrkadlu, aby opatrne pozdravila matku.

Zdedila po nej svetlé obočie a smutné tmavozelené oči. Plné ústa, rovný nos. Keď slnko presvitalo cez jej blond vlasy, vždy nabrali slabý odtieň ďumbieru.

Minulý týždeň Julia oslávila tridsaťtri rokov, a tým prekročila matkin vek.

Vzala si voľno, leňošila v posteli za zatiahnutými závesmi a čítala novú americkú štúdiu o krvných vzoroch a striekancoch.

V jednom opise prípadu sa guľka roztrieštila o rebro a vyšla z tela dvoma výstupnými otvormi.

Julia požiadala kuriéra, aby kvety od Sidneyho nechal pred dverami, počkala kým sa brána na ulicu zabuchne a až potom vzala kyticu zo schodiska a vložila ju do vázy.

Vždy dvadsaťpäť červených ruží.

Trochu ju to rozveselilo, ale prinútila sa nezdvihnúť, keď jej Sidney večer volal. Nechcela sa rozplakať, nechcela ho požiadať, aby prišiel, lebo vedela, že by to urobil.

Prišiel by ju utešiť.

Nemohla však prosiť o súcit. To od neho nepotrebovala a to poznanie bol pre ňu ozajstný narodeninový darček.

Mala plán. Cieľ.

Vedela, že nikdy nezíska naspäť Sidneyho lásku, no odrazu mala jasnú predstavu, ako by v budúcnosti mohli spolupracovať, sedieť vedľa seba pri písacom stole, obedovať spolu a detailne diskutovať o každej pracovnej úlohe dlho do večera.

Bezdomovec uviazol s preplneným nákupným vozíkom pri lešení a začal si pre seba šepkať a vystresovane gestikulovať.

Julia si zastrčila prameň vlasov za ucho a jedla ďalej, hoci si práve uvedomila, že už má dosť.

Objednala si kambalu na pare s holandskou omáčkou, žltou špargľou a nasekanými kaparami.

Slnko preniklo cez pohár studeného vína Sancerre, ktorý na stôl vrhal svetlom naplnený tieň.

Nad Štokholmom preletelo lietadlo.

Julia odložila príbor, diskkrétne si prikryla uši, kým hukot zmizol, a donútila sa nezdvihnúť zrak k bielym kondenzačným čiaram na oblohe.

Chvíľu počkala, povzdychla si nad vlastným správaním, vybrala telefón, prezrela si rozvrh týždňa s kontrolnými poradami a veľkou bezpečnostnou inštruktážou s Oddelením vesmírnej a plazmovej fyziky na KTI.

Pri vedľajšom stole sedeli dvaja tridsiatnici v tesných oblekoch a lesklých poltopánkach, každý s pohárom piva.

Julia si kútikom oka všimla, že jeden z nich tu a tam hľadal jej pohľad.

Mobil vložila do kabelky, privolala čašníka, a keď zaplatila účet, náhodou sa pozrela do mužových svetlomodrých očí.

Usmial sa tak hravo a koketne, že sa naňho nedalo neusmiať.

Vzala strieborno-bielu paličku opretú o druhú stoličku, oprela sa o ňu, aby mohla vstať, a zbadala, ako sa muž začervenal a odvrátil sa.

Julia odišla od stola a prešla cez námestie na ulicu Storgatan.

Z určitých uhlov bola pekná a veľakrát s ňou niekto začal flirtovať, no stratil záujem, len čo sa zmenilo svetlo alebo jej odfúklo vlasy z líc.

Julia o takýchto momentoch občas žartovala, vždy však tajne dúfala, že niekto zareaguje trochu inak, keď si všimne paličku alebo jazvu na jej tvári.

Stále bola mladá a potrebovala sa znova zamilovať.

Potom, ako sa v tieňoch pred kostolom o chvíľu spamätala, pokračovala na ulicu Styrmansgatan.

Na bráne bola osadená mosadzná tabuľka s nápisom Detektívna kancelária Stark.

Julia oprela svoju špeciálne prispôsobenú paličku o stenu. Mala ergonomickú rúčku odliatu z jedného kusa titánovej zliatiny a naspodku opatrenú tlmiacim čiernym gumeným nadstavcom.

Pohľadala kľúče, odomkla, vošla a vyplala alarm.

V zrkadle v hale jazva vyzerala, akoby bola vyrytá bielou ceruzkou: vertikálna čiara, ťahajúca sa polovicou jej tváre od čela cez vonkajší okraj pravého obočia až dole k línii brady.

Chladnejší vzduch v kancelárii bol cítiť starým nábytkom, knihami a kožou.

Julia položila kabelku na písací stôl, otvorila okná s priečkami do zeleného dvora, vošla do kuchyne a uvarila si dvojité espresso.

Počas tých siedmich rokov, keď bola vydatá za Sidneyho, sa volala Julia Mendelsonová. Po rozvode sa však vrátila k otcovmu priezvisku Stark, ktoré sa dá spätne vystopovať až k ich predkovi, vojakovi Larsovi Starkovi narodenému v roku 1761.

V prázdnote po Sidovi, keď mala pocit, že celý jej život bol chybou, sa rozhodla skončiť s prácou sekretárky štokholmského mestského súdu.

Vďaka práci na radnici si všimla, že je schopná čítať v ľudoch. Každým súdnym konaním, ktorého sa

zúčastnila, v nej rástla netrpezlivosť nad nekompetentnosťou súdov zistiť pravdu.

Práca sekretárky jej nedovoľovala postaviť sa a prehovoriť, hoci vždy pochopila, čo sa stalo a prečo k trestnému činu došlo.

Popri vytrénovanom logickom myslení bola Julia v určitých prípadoch schopná mimoriadneho sústredenia. Zakaždým vtedy mala pocit, akoby sa čas spomalil, ako pred smrťou a večnosťou – a v tomto špecifickom okamihu stihla spozorovať detaily a výrazy tváre, ktoré väčšine ostatných unikli.

Samozrejme, nešlo o nadprirodzenú schopnosť, len bola spojená s jej psychickou vnímavosťou.

Dávno predtým, než vôbec stretla Sida, sa jej existencia rozbila, roztrieštla sa ako vínový pohár na kamennej podlahe, a keď sa zvyšky poskladali dokopy, už to nebolo ako predtým.

Zväčša to bolo ešte horšie, ale nie všetko, ako si zvykla hovoriť.

Možno tá myšlienka predstavovala len vlastný pokus utešiť samu seba, snahu nájsť zmysel v nezmyselnosti.

S miestom sekretárky bola spokojná, ale po rozvode začala snívať o práci kriminálnej komisárky na norrmskej polícii, podobne ako Sidney. Vedela však, že na policajnú akadémiu by ju nikdy neprijali.

S jej telom to nebolo práve jednoduché.

Preto si otvorila vlastnú detektívnu kanceláriu.

Najčastejšie riešila jednoduché prípady nevery, skúmala zákulisie citlivých zamestnaní, podozrenia

z firemného podvodu – no občas sa objavila úloha, ktorá si vyžadovala jej analytické schopnosti.

Julia si vzala šálku kávy a vrátila sa do kancelárie. Medzitým sa pozrela na svoje staré poškriabané náramkové hodinky.

Z dialky bolo počuť zvuk zbijačky.

Julia zapla počítač a práve si chcela sadnúť za písací stôl, keď niekto zazvonil pri dverách.

Nahliadla do diára. O tomto čase nemala naplánované žiadne stretnutie. Jednako však vzala paličku, vyšla do haly a otvorila.

Na chodníku čakal vysoký päťdesiatnik s úplne bielymi vlasmi. Mal béžový trenčkot, pod ním jasnomodré sako, svetlé nohavice od obleku a hnedé poltopánky.

„Zdravím, volám sa Peter Günter Mott... Nedohovoril som si stretnutie, ale... myslím...“

Zmlkol a chvejúcou sa rukou si prešiel po hlave.

„O čo ide?“ spýtala sa Julia.

„Zvažujem, že si vás najmem. Ak...“

„Per Günter, vojdite.“

„Volajte ma PG.“

„Tu si zložte veci.“

Julia sa presunula, aby nestála v ceste. Mala problém s akýmkoľvek dotykom a kontakt s pokožkou iného človeka v nej mohol spustiť záchvat paniky.

Muž prekročil prah, poobzeral sa a vyzliekol si tenký plášť.

Bol stíhly a akosi chlapčensky krehký, akoby ešte nedospel k poznaniu o vlastnom starnutí.

Julia ho uviedla do kancelárie a požiadal ho, nech si sadne na pohovku.

Sako mal na chrbte pokrčené, akoby sedel niekoľko hodín vo vlaku či v aute.

„Dáte si kávu? Čaj? Vodu?“ ponúkala mu.

„Ďakujem, to je v poriadku.“

„Ak zmeníte názor, povedzte.“

Julia videla, ako pohľadom putuje po miestnosti, zatiaľ čo sústredene premýšľa, ako jej predložiť, čo má na srdci.

„Skôr než sa dostanem k veci, musím vedieť, či ste povinná dodržiavať služobné tajomstvo,“ povedal a zalapal po dychu.

„Platí absolútna mlčanlivosť, či už si ma najmete alebo nie.“

„Takže nemôže nikomu prezradiť nič o tom, čo vám poviem alebo ukážem?“

„Nie.“

Krátko zabubnoval prstami po operadle pohovky.

„Ani polícií?“

„Nie,“ odvetila pokojne.

dva

Julia si z písacieho stola vzala pero a poznámkový blok a posadila sa do kresla oproti mužovi. Čelo sa mu začínalo lesknúť potom a ruka, ktorou siahol k vnútornému vrecku saka, sa chvela.

„Fajn, pozrite sa na túto fotografiu,“ na stôl pred ňu položil svoj telefón.

Viditeľne sa zachvel, keď ho vzala a pozrela sa na obrázok odfotoграфovaný včera večer o 23:25.

Telefón bol nastavený tak, že sa nedalo poznať, kde fotka vznikla.

Blesk fotoaparátu osvietil muža, ktorý sedel na betónovej podlahe pri tehlovej stene s rukami zviazanými na kolenách.

Kockovaná košeľa sa mu celá vyhrnula nad vypuklé brucho a nohavice v oblasti slabín boli poriadne pokrčené.

Cez hlavu mal pretiahnuté jutové vrece.

Jedna strana vreca bola premočená krvou. Tiekla po mužovej hrudi a bruchu dole pomedzi jeho roztiahnuté nohy.

Pod ním na podlahe sa rýchlo rozširovala tmavá mláka krvi.

Pretože snímka bola trochu neostrá, len ťažko sa dalo určiť, či sa krv už začala zrážať.

„Dnes ráno som v telefóne našiel túto fotku medzi ostatnými,“ oznámil PG. „Neviem, ako sa tam dostala... preto som prišiel, vybral som sa sem hneď, nemohol som len tak sedieť doma s...“

Hlas sa mu zlomil, prudko prehltoľ a z hornej pery si utrel pot.

„Kto je ten muž?“ spýtala sa Julia.

„Neviem, nechcem hádať, naozaj nič nechápem,“ povedal a pevne zopál ruky.

„Nemáte poňatia? Fotografiu spravili včera tesne pred polnocou.“

PG mal bledú a utrápenú tvár.

„Som... ide o to, že občas pijem... a občas, keď pijem, býva toho trochu priveľa...“

„Fajn.“

„Tak veľa, že mám výpadky pamäti, zmizne mi veľa hodín.“

„Stalo sa to aj včera?“

„Možno, lebo som si pri obede vzal päťdesiat miligramov Ataraxu, čo je dosť hlúpe miešať s alkoholom... ale nezvládam naše valné zhromaždenia,“ priznal Per Günter Mott a trel si hánky o líce. „V každom prípade... preto sa, možno ste už pochopili, bojím, že to ja som toho muža zranil.“

„PG, máte sklon k násiliu?“

„Nie, nemyslím si... teda, mám kopu chýb, robím veľa hlúpostí, ale nie som násilnícky. Doposiaľ som nebol, pokiaľ viem.“

„Jestvujú nejaké známky, že by ste toho muža zranili?“ spýtala sa Julia.

„Čo tým myslíte?“

„Krvavé striekance... stopy po úderoch na vašom tele, roztrhané šaty.“

„Nie, nič také, ale... je tu tá fotka, moja fotka v mojom telefóne... Ukázal som ju manželke a povedala, že by som hneď mal ísť na políciu... Možno to je správne, ale namiesto toho som prišiel sem... Chcel by som si vás najat' a počkať na výsledky vášho vyšetrovania, až potom sa rozhodnem, čo urobím.“

Juliu v žalúdku poštekľil moment beztiaže. Srdce jej bilo prudšie. Sklopila zrak k náramkovým hodinkám, ktoré patrili jej otcovi. Na poškriabanom skle videla odraz stropnej lampy a zbadala, ako červená sekundová ručička spomaľuje.

Tik... tik... tik.

Ručička sa hýbala čoraz pomalšie a chvejúc sa zastala. Jej tieň ležal na ciferníku ako sivá niť, šikmo nahor k rímskej deviatke.

Pomaly zdvihla zrak a pozrela na svojho budúceho klienta cez čiastočky prachu poletujúce vo vzduchu.

Vodorovné vrásky na jeho čele sa prehĺbili.

Biele vlasy mal ostrihané nakrátko a cestičku učešanú nabok. Pod jedným okom sa dala vytušiť žltnúca modrina, akoby si ho príliš tuho trel.

Brada sa mu triasla len minimálne, keď zovrel ústa, aby ukázal odhodlaný výraz.

„Čo mienite urobiť?“ počula samu seba.

„Manželka bola v šoku, keď som jej fotku ukázal... Vie, že by som sa nikdy nezmieril so zabitím človeka, to nejde.“

„Nie,“ zašepkala Julia a myslela na rezignovaný tón v jeho poslednej vete.

„Ak dospejete k tomu, že som muža zranil ja, prijmem trest,“ povedal a pozrel na svoje ľavé zápästie.

Sledovala jeho pohľad a zbadala vystupujúce paralelné šľachy a modré žily presvitajúce cez bledú pokožku. Zaujímalo ju, či uvažuje o tom vziať si život, ak bude vinný.

„Váš trest?“ zopakovala.

Telo jej znova oťaželo a sekundová ručička sa začal pohybovať dopredu. Trochu si stiahol rukáv košeľa a pozrel na ňu.

„Áno, rozmýšľam o tom... ale súčasne nechcem pykať za zločin niekoho iného... preto som nešiel rovno na políciu... Pochádzam z celkom známej rodiny, minimálne v Sundsvalle a lesnom odvetví... sme dlhoroční vlastníci lesov, majitelia Mannheimu.“

„O tom som počula,“ priznala.

„Áno, to...“

Otvorila kabelku a navliekla si tenké kožené rukavice, lebo pochopila, že sotva PG prebehne očami zmluvu, ktorú mu čoskoro predloží, bez rozmýšľania ju podpíše a potom si bude chcieť potriasť rukou. Celkom

jasne bol obchodník zvyknutý na rýchle rozhodovanie a nezniesol, aby nad ním visel tento Damoklov meč.

„Cestovali ste až zo Sundsvallu, aby ste si ma najali,“ povedala pomaly.

„Čítal som o prípade porcelánových detí.“

„Fajn.“

Pred dvoma rokmi Julia vyriešila prípad, o ktorom sa mimoriadne veľa písalo. Potom ju zavalili dobre platené a prestížne ponuky. Počkala na plat a čoskoro sa presťahovala z dvojizbového bytu vo Farste na túto exkluzívnu adresu. Vzala si v banke pôžičku a kúpila si kanceláriu a príslušnú obytnú časť so samostatným vchodom zo spoločného schodiska.

„Posledná otázka, len aby som to trochu lepšie pochopila,“ ozvala sa. „Kde ste v tú noc mali telefón?“

„Zabudol som si ho v jedálni – včera sme podávali pre všetkých partnerov veľkú večeru.“

„Myslíte si, že ho mohol použiť niekto iný?“

„V to dúfam,“ odvetil PG opatrne.

„Lebo človek nepotrebuje kód telefónu, aby spravil fotku,“ konštatovala.

„Presne to sa mi usilovala vysvetliť moja žena,“ pri-
takaľ.

„Máte predstavu, aký druh vyšetrovania odo mňa chcete?“

„Ak pôjde o vraždu, musím vedieť, kto je vrah, aj keby sa ukázalo, že som to ja... Inak sa musím dozvedieť, prečo je fotka v mojom telefóne.“

„Rozumiem.“

„Samozrejme, dúfam vo svoju nevinu, že ide iba o nedorozumenie... a, samozrejme, dúfam, že osoba na fotke nie je nikto, koho by som poznal, no musím vedieť, o čo tu ide.“

„Chcete, aby som zistila pravdu,“ konštatovala Julia a videla, ako na okamih zaťal čeluste.

Vstala, prešla k písaciemu stolu, zo zásuvky vytiahla zmluvu, vložila ju do plastového zakladača so znakom kancelárie v rohu a položila ju pred neho.

„Navrhujem, aby ste si ju prečítali – je to štandardná zmluva – a vrátili sa, ak budete chcieť, aby som spustila vyšetrovanie.“

„Nemusím si to prečítať,“ odmietol, vytiahol pero, nalistoval poslednú stranu a potvrdil zmluvu podpísom. „Toto nepočká, bol by som rád, ak by ste mohli odcestovať do Mannheimu už zajtra.“

„Zajtra?“

„Rád by som... ak je to možné,“ zopakoval.

„Pokúsim sa to vyriešiť.“

„Budú tam všetci, čo boli na večeri.“

„V tom prípade by som sa na začiatok chcela so všetkými porozprávať,“ prehlásila Julia.

„Perfektné.“

Pero zastrčil naspäť do náprsného vrečka saka, vstal z pohovky a natiahol k nej ruku.

tri

Len čo Per Günter Mott odišiel z kancelárie, vrátila sa Julia k svojmu písaciemu stolu a stiahla si rukavice. Hruď sa jej trepotala od radosti, že náhle dostala možnosť urobiť prvý krok bližšie k Sidovi.

V hlave už formulovala úvodné slová, no všimla si, že ju to iba znervózňuje.

Vytiahla z kabelky telefón, poťažkala ho v ruke, pomaly listovala v zmluvách, jemne položila špičku ukazováka na jeho meno a započúvala sa do zvonenia.

„Áno, tu je Sidney.“

„Prepáč, že volám v pracovnom čase, ale...“

Zmlkla a tvrdo prehltna. Minulosť sa vrátila. Rozmyslela si to, nebola pripravená počuť jeho hlas tak zblízka.

„Julia? Čo sa stalo?“

„Nič, ide len o jednu vec, ktorá... Mimochodom, ďakujem za kvety.“

„Pokúšal som sa ti dovolať,“ povedal.

„Naozaj?“

Náušnice jej hojdavo klopkali o telefón. V pozadí začula rytmický zvuk kopírky.

„Prejdem k veci,“ povedala a srdce jej prudko búšilo. „Viem, že je to narýchlo, ale kancelária dostala objednávku, s ktorou si ťažko poradím sama... Zajtra by som potrebovala pomoc, niekoho s vodičákom a znalosťami kriminalistickej techniky, najlepšie policajta... a tak som pomyslela na teba.“

„Počkaj...“

„Dostaneš zaplatené, je to na niekoľko dní.“

„Julia, neviem...“

„Zdvojnásobím ti plat,“ prerušila ho.

„Neviem, či je to dobrý nápad,“ podotkol.

„Nie, súhlasím... nepýtala by som sa, keby som naozaj nepotrebovala tvoju pomoc.“

„O čo ide?“

Julia cítila, ako sa jej trasú nohy, keď si sadla na stoličku a podelila sa s tým, čo o prípade a novom klientovi vedela.

„Najal si kanceláriu, aby sa dozvedel pravdu – čo sa mi páči,“ uzavrela Julia.

Nasledovalo váhanie, pri ktorom sa v telefóne ozývalo akési jemné tikanie. Julia si predstavila, ako Sid stojí pred pokerovým stolom a rozdáva karty. Jednu po druhej vyťahoval hracie karty z balíčka a nechal ich padať na nalakovanú drevenú dosku, potom nastalo úplné ticho.

„V podstate mám niekoľko dní dovolenky, ktoré si môžem vziať,“ povedal Sid.

„Je to áno?“ spýtala sa zvesela.

Keď ukončili hovor, neprirodzený úsmev na jej perách takmer okamžite nahradili slzy. Vložila si tvár do dlaní, prečkala plač, utrela si líca, oprela sa o operadlo stoličky a znova začala normálne dýchať. Unáhlene fantazírovala o zmene vývesného štítu na Detektívna kancelária Mendelson & Starková.

*

Pravá ruka Sidneyho Mendelsona spočívala na volante. Pneumatiky tlmene duneli o asfalt. Vľavo od cesty sa mihlo oplotené hradlo.

Súhlasil a povedal, že po ňu príde nasledujúci deň o druhej, keď sa mu skončí šichta.

Teraz sedeli vedľa seba cestou na sever.

Julia upierala pohľad na jeho opálené prsty. Náplasť na palci, ktorou prekryl hlbokú ranu po reze od papiera, sa zašpinila. V inom živote by mu za to mohla mierne vynadať a potom mu pomôcť s jej výmenou.

Ten čas je už za nimi.

No teraz je tu s ňou a ona urobí všetko preto, aby vyriešila prípad, ukázala mu, aká dobrá je vo svojej práci a prilákala ho na svoju stranu.

Spôsob, ako zistiť pravdu, je v skutočnosti veľmi jednoduchý: človek musí len pozorne počúvať a klásť otázky strategicky, ako keď šachista pohybuje svojimi figúrkami.

Julia sa občas rozhodla prekvapiť nekonvenčnou priamosťou a občas sa namiesto toho prestala pýtať

na očividné, aby vyvolala hlbokú ľudskú potrebu priznať sa.

Ich nový klient odo dňa konania valného zhromaždenia trpel rozsiahlymi výpadkami pamäti na základe kombinácie alkoholu a liekov. Tvrdil, že piť začal o dvanásť a vzal si päťdesiat miligramov lieku, ktorého účinná látka hydroxyzín pôsobí ako sedatívum a tlmí úzkostné stavy. Účinok pretrváva minimálne dvanásť hodín.

Prehlásil, že nemá poňatia, ako sa fotka zviazaného a zakrvaveného muža ocitla v jeho telefóne. Netušil, či fotku urobil sám, no už na začiatku si Julia všimla, že PG Mott tuší, kto ten zranený muž je. Buď tú myšlienku nedokázal celkom zničiť, alebo sa odmietal vyjadriť, lebo si tým v skutočnosti nebol istý, keďže muž mal na hlave vrece.

Ak toto všetko súhlasilo, zrejme bol správny aj predpoklad, že kanceláriu si najal, aby pravda vyšla najavo.

Nešlo o pokus uniknúť spravodlivosti.

Nezmieril sa s myšlienkou, že by mohol byť tým, kto muža zranil.

Celá situácia bola preňho neznesiteľná. Napriek Juliinmu potvrdeniu, že jedinou výnimkou pri zachovaní mlčanlivosti sú zločiny na deťoch a terorizmus, jej PG Mott nechcel odovzdať fotku v mobile. Akoby vlastne nedokázal akceptovať jej existenciu a túžil len po jej vymazaní, no zároveň vedel, že zostane v jeho vedomí, kým nebude zbavený všetkých podozrení.

Julia ju bude, samozrejme, vyžadovať, no nechcela vystrašiť klienta priskorým naliehaním.

Prechádzali cez diaľničný most nad riekou Dalälven. Voda v nej sa rútila vpred s hladinou hladkou ako plachta na šnúre na bielizeň.

Vnútrajšok auta zaplavilo ostré slnečné svetlo a Julia zatvorila oči.

Kolesá monotónne duneli a hrmotali pri prechádzaní cez mostnú oporu.

Cez viečka videla mihajúce sa tiene stožiarov elektrického vedenia, až kým sa nezotmelo.

Pochopila, že sa rútia novým tunelom, tmavozele-
ným smrekovým lesom, a znova otvorila oči.

„Pre každý prípad som si vzal sedem dní dovolenky,“
nadhodil Sid.

„Myslíš si, že na vyriešenie prípadu potrebujem se-
dem dní?“ spýtala sa.

„Julia... pokiaľ si sa zásadne nezmenila, tak občas
robíš trochu unáhlené závery – a nevrav...“

„Je to súčasť stratégie,“ prerušila ho.

„A nevrav, že je to súčasť stratégie,“ dodal s úsme-
vom.

„Možno nie vždy.“

„Chcel som ti to len pripomenúť.“

„Fajn.“

„Nemyslím tým nič zlé,“ povedal.

„Nie, ja viem... len ma varuješ... predou mnou samou.“

„No ty nepočúvaš.“

„Ale áno,“ odvetila.

„Nie.“

„Počúvam na to, že ma chceš pozvať na večeru,“ pod-
pichla ho, hoci vedela, že ho to bude trápiť.

Za oplotením proti prebiehaniu divej zveri sa dali
vytušiť lesné cesty a čistiny. Po chvíli Sid poznamenal,
že pred Hudiksvallom musia natankovať.

„Prepáč,“ zašepkala.

„Čo?“

Julii sa protivilo, že pre svoju nohu nemôže sama šo-
férovať, no vedomie, že jej ruka spočíva na fľaši s vodou
v držiaku konzoly len desať centimetrov od Sidovho
stehna, spôsobilo, že sa jej chvel žalúdok.

„Je zvláštne takto tu sedieť,“ podotkla. „V aute, vedľa
teba... akoby všetko bolo ako obvykle, to som chcela
povedať.“

„Roky bežia a človek si napokon zvykne na... na nové
obvyklé veci,“ odvetil.

„No si šťastný?“

„Prosím, teraz hovoríme o iných veciach. Išiel som
s tebou, lebo potrebuješ s týmto prípadom pomôcť.
Nemôžeme sa držať iba toho?“

Vlastne mu ponúkla veľmi dobré peniaze, no záro-
veň vedela, že bude potrebovať jeho precízny policajný
pohľad a znalosti kriminalistickej techniky. Navyše
bol jediný, kto dokázal upokojiť prejavy jej tempera-
mentu.

Julia bola netrpezlivá, čo ju občas donútilo preskočiť
logické predpoklady a prijímať unáhlené závery, hoci sa
často ukázalo, že sú správne.

Naozaj ho potrebovala po svojom boku, keď posledný deň na pozícii sekretárky štokholmského mestského súdu už nevydržala, vstala, ukázala na obžalovaného a povedala, že je úbohý zasraný tyran manželky.

„Preveril som Policajný región Stred a všetky nemocnice okolo Sundsvallu od Gävle po Umeå,“ povedal Sid.

„Objavil si niekoho, kto by mohol byť mužom na fotke?“ spýtala sa, hoci podľa jeho hlasu vytušila odpoveď.

„Najviac sa k nemu približuje mladík v márnici v Gävle, ktorý zomrel pri nehode... jazdil na motorke bez prilby, ale...“

„Na fotke nie je mladík,“ prerušila ho.

„Nie,“ zašepkal.

„Čo myslíš?“

„Fotku som nevidel, no z tvojho opisu ide o poranenie hlavy.“

„Vreco bolo zakrvavené tesne nad pravým spánkom až po krk,“ potvrdila.

„Práve... a keď sa zaráta kapilárna sila, látka takpovediac saje krv smerom nahor... tak z toho vychádza rana približne tu,“ Sid sa dotkol vlastnej tváre vo výške ucha.

„Nemáme nič viac?“

„Len predpoklad, že muž bol už mŕtvy, keď fotku urobili,“ odvetil Sidney. „Teda, bolo tam dosť veľa krvi. Okamžite by upadol do šoku a začal by dýchať mimoriadne rýchlo, ty si však nespomenula nijakú škvrnu na látke pred jeho ústami.“

„Nebola tam nijaká škvrna.“

Sid má pravdu, pomyslela si Julia. Ak okamžite nezomrel, muselo nastať obehové zlyhanie. Veľká strata krvi zapríčiňuje silný pokles krvného tlaku, čo spôsobuje nedostatočnú saturáciu kyslíka. Telo sa ju snaží kompenzovať zvýšenou srdečnou činnosťou a rýchlejším dýchaním. Nad týmito udalosťami umierajúci nemá kontrolu, vír ho ťahá do stredu a dole ku dnu.

„Máš pravdu, je mŕtvy – súhlasím s tebou,“ priznala Julia.

„Mám teraz zvolať aleluja?“ spýtal sa sucho.

„Vždy s tebou súhlasím?“

„Jasné,“ odvetil a pokúsil sa potlačiť úsmev.

„Nie, viem... ale nesedel by si tu, keby si nevedel, že máš pravdu,“ konštatovala. „Ak by si veril, že jestvuje čo i len minimálna možnosť toho muža na fotke zachrániť, snažil by si sa, aby som prehovorila svojho klienta, nech sa obráti na políciu.“

Potom ako prešli gävleskou severnou priemyselnou zónou, prechádzali pozdĺž veľkých rúbanísk. Zo západu sa do auta oprelo večerné svetlo, obaja si nasadili slnečné okuliare.

„Mŕtvy muž... ktorý sa nenachádza na zozname nezvestných osôb,“ uvažovala Julia.

„Nie všetci, čo zmiznú, sú nezvestní,“ odvetil Sid.

Julia zvrtila hlavu a pozrela naňho. Nevedela, či roky u kriminálnej polície zmenili jeho výzor, alebo či sa jej vnímanie, ako majú policajti vyzerieť, formovalo podľa neho. Vlasy mal ostrihané na ježka ako rímsky vojak,

rovný nos a hnedé oči s intenzívnym pohľadom. Bol veľký a svalnatý, a mal dosť hlboký hlas.

„Nemôžem tvrdiť, že som šťastný,“ vrátil sa napokon k odpovedi na jej predchádzajúcu otázku. „Teda... nemá to s nami nič spoločné, je to tak, ako to je.“

„Možno.“

„A čo ty? Ako sa máš... v týchto dňoch?“ spýtal sa, nespúšťajúc zrak z cesty.

„Dobre,“ odpovedala.

„Pochopil som, že si na Tinderi.“

„A ty nie?“

„Nie,“ odvetil.

„Jeden priateľ ma donútil,“ rýchlo vysvetľovala. „No cítim sa len ako obeť zlého žartu.“

„Možno by si tomu mala dať šancu.“

„Nemám čas.“

„Mohla by si sa len pozrieť, kto sa o teba zaujíma,“ odvetil.

„Prestaň.“

„Neurobila si to?“

„Raz som tam šla, ale nebolo to nič pre mňa, také niečo nezvládam,“ priznala.

„Lásku alebo ľudí?“

Nad strniskom a hlbokými stopami po pásových lesných mechanizmoch krúžil myšiak hôrny s nehybnými krídlami.

„Ty to máš ľahšie,“ povedala.

Zbadala, že mierne zdvihol kútik úst, hoci túto hru nemal rád.

„To neviem, no rozhodne mám príjemnú kolegyňu, začali sme spolu chodiť na obed,“ priznal a trochu sa začervenal.

„Jasné, že máš.“

„Robí na pátračke.“

„Židovka?“

„Záleží na tom?“

Dych mu oťažel a svaly na čelusti sa napli.

„Konečne si si našiel židovské dievča?“ usmiala sa Julia. „Možno bude mať matka nakoniec radosť.“

„Mala radosť z teba.“

Keď minuli ťažobnú oblasť, objavil sa tmavý borovicový les a Sidneyho tvár sa znova ocitla v tieni.

Julia ho zrazu uvidela v tlmenom svetle pod svadobným baldachýnom. Spomínala, ako okolo neho urobila sedem otáčok. Spočiatku sa zoširoka usmieval, no nakoniec zväžnel, keď sieť okolo neho zošili.

Zavalili ju drobné fragmenty spomienok: ševa brahot, chuť vína v ústach a to, ako Sidney dupol na pohár a nespustil z nej zrak.

Julia sa vzchopila, oslobodila sa od spomienok a vytiahla z tašky poznámkový blok.

„Per Günter... alebo PG, chce, aby ho tak volali, je výkonný riaditeľ a vlastní tridsaťpäť percent rodinnej firmy... má päťdesiatšesť rokov a s manželkou býva na statku Mannheim,“ rekapitulovala.

„Sú bohatí?“ spýtal sa Sid.

„Samozrejme, vlastní veľký kus lesa a statok sa zdá výnimočný, no v skutočnosti je les nepreniknuteľný...“

Vybudovali to ako koncern, ťažobná činnosť spadá pod akciovú spoločnosť. Hlavná časť kapitálu a aktíva sú v inej... jestvuje päť holdingový spoločností, to je veľa finančných výkazov, fiškálnych rokov, vyplácania dividend a koncernových príspevkov.“

„Rád sa na to pozriem,“ odvetil Sid.

„Per Günter s bratom Wertherom sú v každom prípade štvrtou generáciou majiteľov lesa,“ pokračovala Julia. „Ich otec Sylvester prevzal statok po svojom otcovi Leopoldovi, ktorý ho prevzal po Mannheimovi Mottovi. Ten to celé založil a koncom devätnásteho storočia vybudoval jeden z najväčších lesných priemyslov v Európe.“

Opakovala si otázky, ktoré kládla PG-ovi Mottovi, no čoraz viac verila jeho tvrdeniu, že si nepamätá nič z toho, čo sa stalo. Jeho znepokojenie pôsobilo skutočne, no zároveň na ňom bolo niečo nepríjemné. Pripomínal zaplavené polia, kde vegetácia začína chradnúť.

Neznámeho muža zavraždili v ten istý deň, keď sa v Mannheime konalo každoročné valné zhromaždenie, na ktorom sa zúčastnili všetci majitelia z rodiny. PG si zabudol mobilný telefón v jedálni a ráno v ňom našiel fotografiu mŕtveho muža. Namiesto toho, aby išiel na políciu, ako to chcela jeho manželka, sadol do auta a odišiel do Štokholmu, aby si najal Juliu.

Sid odbočil a zastal na benzínovom čerpadle tesne pred Söderhamnom.

Julia si natiahla kožené rukavice, spolu so Sidneym vystúpila z auta, a kým on tankoval, zašla do bufetu kú-

piť obložené chlebíky a kávu. Paličkou odstrčila dvere, pri vstupe počula zacinkať zvonček, a zamierila rovno ku kávovaru.

Muž v kožených nohaviciach, modrej hodvábnej košeli a s konským chvostom fúkal do pohára. Mal bystré oči, fúzy s navoskovanými koncami a zhováral sa s pokladničkou za pultom.

Kúpil si stierací žreb a Julia počula, ako hovorí, že svojej dcére, ktorá bude mať sedem rokov, kúpil nafukovacieho plameniaka.

„Samozrejme, že by bola zábava mať ho v bazéne,“ povedal, keď si vzal žreb.

Julia v uličke váhala medzi cukríkmi a koláčikmi a zvažovala, že zase vyjde von. Police okolo nej sa týčili dohora a vyvolávali v nej dusivý pocit stiesnenosti, až sa jej rozbúšilo srdce.

Muž sa pozdĺž skleneného pultu presunul dozadu a prezeral si chutne vyzerajúce párky a klobásy, ktoré sa krútili v grile.

Julia s nádychom zamierila rovno ku kávovaru, položila striebnistú paličku na lavičku, vzala dva veľké papierové poháre, naplnila ich silnou kávou a nasadila na ne plastové viečka.

Mlynček pri mletí nových zŕn dunel.

Julia položila poháre na sklenený pult, vzala si paličku a prešla k chladničke, aby z nej vybrala obložené chlebíky.

Ciabatta Caesar, Klub sendvič, Paradajka a mozzarella.

Natiahla k chladničke ruku, no vtedy na šiji zacítila pohladenie.

Zaplavil ju panický pocit, akoby ju niekto hodil do kopy studených ľudských ostatkov, až sa zapotácala nabok a prevrátila stojan so stieračmi. Otočila sa a paličkou silno udrela muža po líci, skôr než sa stihla zachytiť.

„Čo, dočerta... len som vám napravil golier,“ zalapal po dychu.

„Prepáčte, nemyslela som...“

„Bože.“

Zmätené si hmatkal po červenom líci a cúvol, zatiaľ čo Julia sa rozochvene snažila postaviť vratký stojan so stieračmi. Pokladnička sa k nej rozbehla a zároveň zacinkal zvonček na dverách.

„Čo sa stalo?“ zisťovala.

„Musím ísť,“ povedala Julia, zbierajúc podlhovasté balenia z podlahy.

„Nechajte ich tak...“

„Prepáčte.“

„Obťažoval vás? Urobil to?“ vyzvedala pokladnička. „Chcete ho nahlásiť?“

„Nie, to...“

„V pokladnici mám jeho údaje z karty. Všetko máme zaznamenané na videu.“

„Nezvládam to, musím ísť.“

„Dobre... zoberte si kávu, je na mňa.“

Julia vyšla, nasadla do auta a zapla si pás. Ruky sa jej stále priveľmi triasli na to, aby si odpila.

„Čo si robila? Celá sa trasieš,“ zaujímal sa Sidney.
„Vnútri bol jeden chlapík... dotkol sa mi šije.“
„Musíš byť opatrná.“
„Viem, prekvapil ma.“
„Len sed', zatvor oči a sústreď sa na dýchanie,“ povedal a naštartoval auto.